

PAOLO GASPARINI

CAMP D'IMATGES

Centre de fotografia KBr Fundación MAPFRE

Barcelona

30 de setembre del 2021 - 16 de gener del 2022

Barcelona Photo Center

PAOLO GASPARINI. CAMP D'IMATGES

Comissària: María Wills Londoño

Dates: 30 de setembre del 2021 - 16 de gener del 2022

Direcció: KBr Fundación MAPFRE
Avinguda Litoral, 30 – 08005 Barcelona

Producció: Fundación MAPFRE

Imatges d'alta resolució 1: <https://noticias.fundacionmapfre.org/wp-content/uploads/2021/09/IMAGENES-1-PAOLO-GASPARINI.zip>

Imatges d'alta resolució 2: <https://noticias.fundacionmapfre.org/wp-content/uploads/2021/09/IMAGENES-2-PAOLO-GASPARINI.zip>

Imatges per a la televisió: www.imaginatv.es
usuari: GASPARINI contrasenya: EXPO_BCN

Web: <https://kbr.fundacionmapfre.org/>

Twitter: @KBrfmapfre #KBrGasparini

Instagram: @KBrfmapfre #KBrGasparini

Facebook: facebook.com/fundacionmapfreultura

Comunicació Fundación MAPFRE
Alejandra Fernández Martínez 91581.84.64
alejandra@fundacionmapfre.org

Imatge de portada:

La mirada sobre el mundo [La mirada sobre el món], Los Angeles, 1997

Plata en gelatina

Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

EL PROJECTE

L'exposició *Paolo Gasparini. Camp d'imatges* fa un recorregut complet per la trajectòria de l'artista, centrat tant en les seves fotografies com en un altre dels seus suports d'expressió principals, el fotollibre, un mecanisme narratiu crucial per definir la història de la fotografia al continent americà. Sis dècades de carrera fotogràfica que ofereixen, en el seu conjunt, un itinerari per diverses urbs mutants: Caracas, l'Havana, São Paulo i Ciutat de Mèxic, però també amb ressons de Munic, París o Londres.

La mostra està composta per més de 300 obres que formen part de les Col·leccions Fundació MAPFRE.

BIOGRAFIA

Paolo Gasparini (Gorizia, Itàlia, 1934) va emigrar a Caracas el 1954, seguint un èxode familiar voluntari. Hi va retrobar part de la seva família, entre els quals hi havia el seu germà Graziano, que aleshores ja era un arquitecte reconegut i que quan tenia disset anys li havia regalat la primera càmera.

Per tal d'evitar el servei militar, als vint anys es va instal·lar a Veneçuela de manera definitiva i va iniciar una intensa activitat com a fotògraf de construccions arquitectòniques, alhora que fotografiava els suburbis de la capital. No va trigar a treballar per a projectes de la UNESCO, de manera paral·lela a l'obra més personal que va desenvolupar a Veneçuela i a Cuba. Com a fruit d'aquesta tasca, es va publicar a Mèxic el llibre *Para verte mejor, América Latina* (1972), que és considerat un dels fotollibres més emblemàtics de la història. El 1979 va ser el primer artista de l'Amèrica Llatina present als Recontres Internationales de la Photographie d'Arles i, el 1984, en una nova exposició, va rebre la medalla de plata d'aquest festival de fotografia. El 1993 va obtenir el Premi Nacional de Fotografia de Veneçuela i, dos anys després, representava este país a la Biennal de Venècia.

En les dues darreres dècades ha viatjat intensament per Europa i l'Amèrica Llatina, tot completant sèries sobre temes oberts anteriorment. També ha presentat un gran nombre d'exposicions entorn de les seves fotografies i llibres, aproximadament una vintena publicats a dia d'avui.

La seva obra és a les col·leccions més importants del món: The Museum of Modern Art (MoMA), Nova York; Philadelphia Museum of Art, Filadèlfia; International Center of Photography (ICP), Nova York; The Metropolitan Museum of Art, Nova York; The New York Public Library, Nova York; George Eastman House, Rochester, Nova York; Hermès International, París; Bibliothèque Nationale de France, París; Fondation Cartier pour l'art contemporain, París; Fondation A Stichting, Brussel·les, i el Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid, entre moltes altres.

CLAUS DE L'EXPOSICIÓ

Para verte mejor, América Latina (1972). A més de ser un dels fotollibres més coneguts de Gasparini, *Para verte mejor, América Latina* dona peu al guió de l'exposició que es presenta a Fundación MAPFRE: el viatge.

L'aproximació de l'autor a la cultura visual es genera des del desplaçament, perquè mentre es camina, es retrata, i en aquest deambular desvela la poètica de la seva obra, influïda per la tragèdia urbana, que en el caos descobreix la seva vitalitat. El llibre inclou textos de l'escriptor Edmundo Desnoes, en els quals aborda la diferència entre veure i mirar. En aquest projecte es reflecteix el paisatge urbà, social i cultural de l'Amèrica Llatina, un continent dividit ideològicament entre el socialisme i el capitalisme, ja que hi conviuen imatges de Marlboro o de Pepsi amb el Che i el Nen Jesús, mostrant un imaginari envaït per missatges simultàniament polítics i publicitaris.

Aquesta publicació sorgeix arran dels viatges per Llatinoamèrica que Gasparini va fer juntament amb l'historiador Damián Bayón com a part d'una comissió de la UNESCO per fotografiar, entre el 1970 i el 1972, l'arquitectura del continent per il·lustrar les recerques de Bayón.

Il senno di poi. En la seva obra, l'artista tendeix a trencar la temporalitat de les sèries, revisitant imatges que ha fet fa temps amb algunes de més recents. És el que ell mateix anomena *il senno di poi*: «[...] és a dir, amb visió retrospectiva o "el seny de l'endemà". Vaig associar les imatges vinculant-les amb temes, llocs i dates diferents, mirant d'organitzar un nou discurs que, per mitjà de l'arquitectura i d'alguns aspectes de la vida quotidiana de la ciutat, connotés una relectura de Caracas en el seu passat i el seu esdevenir, representant contradiccions socials, polítiques i culturals».

Fotografia compromesa. Coincidint amb les revoltes dels anys seixanta a Cuba, i fent-se ressò dels nacionalismes i populismes que arrasen l'Amèrica Llatina, Paolo Gasparini sent l'imperatiu moral no tan sols de reflectir els successos que s'esdevenen, sinó també de prendre partit pel discurs dels intel·lectuals d'esquerres, que en aquella època advocaven per un art de caràcter social que fes justícia. Amb el pas dels anys aquest compromís no ha desaparegut, però sí que s'ha transformat i s'ha situat en una posició menys radicalitzada que vol fer justícia des de tots els punts de vista, denunciant qualsevol tipus d'extremisme.

OBRES DESTACADES

PER VEURE'T MILLOR, AMÈRICA LLATINA, 1972

Coberta de la maqueta original del fotollibre homònim: *Para verte mejor, América Latina*. Aquesta imatge reflecteix, d'una banda, la manera habitual com Gasparini compon les seves imatges mitjançant juxtaposicions i, d'una altra, expressa a simple vista el resultat d'una societat plena de contrastos: hi apareix un gran cartell d'una màquina fotogràfica Kodak en una tanca publicitària aparentment esgavellada, mentre un home, a sota, mira cap a la seva dreta. Les mans que sostenen la càmera són les de una dona amb el rostre profusament maquillat, que observa metafòricament, a través de l'objectiu, el paisatge urbà que té al davant.

MILICIÀ, TRINIDAD, CUBA, 1961

Convidat per Alejo Carpentier i Ricardo Porro, Gasparini arriba a Cuba al començament dels anys seixanta. Allà s'uneix a l'emoció de la primera Revolució cubana, les seves consignes i anhels de llibertat. La imatge mostra un milicià en aquests primers moments d'entusiasme, un sentiment que amb el pas del temps es va convertint en un desencís provocat per una societat afeblida per la por, la manca d'iniciatives i la pèrdua de la fe en un futur millor.

IL CORPO [EL COS], SAN DANIELE DEL FRIULI, ITÀLIA, 2003-2004

Aquesta petita ciutat del nord d'Itàlia, situada a prop d'Udine i Gorizia, lloc de naixement de Gasparini, és coneguda per ser un dels bressols de l'art del segle XV. Tanmateix, el que ens presenta la imatge és un cartell publicitari en el qual apareix un noi amb el tors nu, vestit tan sols amb uns texans. La posició del model rememora la representació de les Venus renaixentistes, en un joc irònic sobre l'abast que poden arribar a tenir la globalització i el progrés.

L'EXPOSICIÓ

Paolo Gasparini és el fotògraf que millor ha retratat les tensions i les contradiccions culturals del continent sud-americà. Les seves imatges transmeten la dura realitat social que ha afrontat una regió l'autenticitat cultural de la qual és inqüestionable i on el passat i la tradició local dialoguen amb una matussera modernitat imposada. L'artista crea una obra amb un llenguatge visual propi que sembla voler expressar una crítica a la societat de consum, i alhora revela una certa obsessió per la manera com el màrqueting i la publicitat miren de seduir-nos.

Les seves obres ens permeten de comprendre les diferències entre Europa i el continent llatinoamericà, però també les diversitats d'aquest continent, des de Mèxic fins al sud dels Andes. Tal com assenyala la comissària de la mostra, María Wills Londoño: «Les fotografies de Gasparini reflexionen sobre els efectes de dècades de migracions polítiques durant els segles XX i XXI: d'europèus a Amèrica, a causa de la Segona Guerra Mundial, de cubans a Espanya i als Estats Units, d'equatorians a Espanya i, més recentment, de l'èxode massiu de veneçolans a Colòmbia. Generacions i generacions marcades per exilis voluntaris i forçats no poden sinó fer-nos pensar en l'ambivalència de la identitat».

Com a italià de naixement, però veneçolà en essència, l'artista ha volgut eliminar amb el seu treball les visions etnocèntriques i els estereotips que històricament han definit Llatinoamèrica, gairebé sempre en funció de l'altre i als quals han contribuït els diferents populismes i nacionalismes que ha patit el continent.

El recorregut expositiu està dividit en setze seccions que recullen alguns dels projectes més rellevants de l'artista al llarg de més de sis dècades de treball, i posa l'accent en els fotollibres, que Gasparini reconeix com un mitjà d'expressió equiparable, en importància, a les seves fotografies.

ANDATA E RITORNO (1953-2016)

Andata e ritorno és, a més de la primera secció de la mostra, el títol del fotollibre de Paolo Gasparini editat a Caracas per La Cueva Casa Editorial el 2019. Al·ludeix, de manera metafòrica, a la manera de treballar de l'autor, que trenca la temporalitat, ja que revisa les seves sèries en el temps i crea uns relats en els quals l'Amèrica Llatina dialoga amb altres latituds, mostrant com la societat de consum colpeja globalment.

La publicació tracta de Gorizia i Caracas, que és com dir d'Itàlia i Veneçuela, o del primer i el tercer món. Està composta de setanta fotografies impreses a sang que connecten realitats de dos mons aparentment oposats, alhora que en matisen les diferències.

Para verte mejor, América Latina [Per veure't millor, Amèrica Llatina], São Paulo, 1972

Plata en gelatina

Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

ROSTRES DE VENEÇUELA I BOBARE (1956-1960)

Entre el 1955 i el 1960, Gasparini viatja per Veneçuela, primer amb el seu germà Graziano i després amb la seva esposa, la tècnica de laboratori Franca Donda, amb qui arriba fins a la frontera amb Colòmbia, travessa les serralades dels Andes i recorre les terres de l'estat de Lara. Documenta la manera de viure dels pagesos al medi rural i la comunitat indígena wayú. El 1959 publica *Bobare*, que ell mateix descriu com «el poble més pobre, més negligit i més miserable de l'estat de Lara», amb la clara influència d'un dels seus mestres indiscutibles, Paul Strand, a qui va conèixer a França el 1956.

La niña de la salina [La nena de la salina], entre Pampatar i Punta Ballena, illa Margarita, Veneçuela, 1958

Plata en gelatina

Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

Aquest primer fotollibre de Gasparini s'estructura prenent com a referència *Un paese* (1955), del mateix Strand. Un reportatge de denúncia basat en retrats individuals i familiars, d'espais interiors i de façanes de cases, com també en textos que descriuen la història del poble, explicada pels seus habitants. La publicació resumeix el seu prec al president de la República, Rómulo Betancourt, perquè s'ocupi d'un poble que malviu en un lloc desèrtic. A Veneçuela, *Bobare* inaugura el tema de l'assaig fotogràfic que visibilitza la pobresa. El 1961, exposa *Rostros de Venezuela: 50 fotografías de Paolo Gasparini* al Museo de Bellas Artes de Caracas.

Entre el 1961 i el 1965, Gasparini viatja i s'està amb Franca a l'Havana, convidat per l'arquitecte Ricardo Porro i l'escriptor Alejo Carpentier. Recorren la ciutat i en fotografia l'arquitectura colonial i

l'estil barroc, cosa que dona lloc a la sèrie «L'Havana, ciutat de les columnes» (1961-1963). També hi comença a reflectir escenes de carrer, concentracions populars o el carnaval, i s'interessa igualment pel projecte d'escola d'arts plàstiques de la ciutat.

Comparteix l'entusiasme revolucionari i col·labora amb el suplement literari *Lunes de Revolución*. Treballa al Consejo Nacional de Cultura i, per encàrrec de la UNESCO, documenta l'ambiciós projecte de la campanya d'alfabetització cubana (1964-1965).

En aquells anys, amb la voluntat de difondre la Revolució, el cinema i la fotografia viuen un moment d'esplendor. Gasparini col·labora amb cineastes com Armand Gatti o Agnès Varda, i n'extreu alguns recursos expressius i tècnics –com l'ús de la fosa, l'escombratge i la inclusió de quadres amb text dins el relat–, amb els quals a partir del 1980 ordena bona part de la seva praxi fotogràfica, especialment els audiovisuals.

Al llarg de la seva carrera, Gasparini torna a Cuba unes quantes vegades. L'experiència que hi viu es fa palesa en aquesta reflexió: «[...] hi va haver un moment en què la Revolució Cubana va significar la utopia, l'alternativa, la possibilitat de creació de l'home nou, i es va fotografiar en aquest sentit. Avui ha pres un rumb que no és el que havíem pensat. I això ens crea una gran decepció, amargor i manca de credibilitat ».

ESTUDI CARACAS (1967-1970) i KARAKARAKAS, DEMOCRÀCIA I PODER (1967-1970)

En la seva producció, Gasparini articula en els enquadraments situacions contradictòries, inscriu imatges dins d'imatges. De vegades les munta al laboratori i les superposa. Fa servir el muntatge i l'edició com a sistema per produir idees, i les seves narracions volen motivar l'acció i colpir consciències.

Entre el 1968 i el 1970 se suma a l'equip editorial de la revista *Rocinante*, publicada per intel·lectuals de l'esquerra veneçolana compromesa amb les causes revolucionàries del món. La revista sorgeix en el moment en què ha estat derrotada la lluita armada al país i alguns dels qui abans sortien als carrers a protestar comencen a treballar en institucions de l'Estat i a la universitat. La majoria dels números estan il·lustrats per Gasparini i s'hi satiritzen polítics, escriptors o companyies petrolieres. Implicat amb l'esquerra veneçolana, les seves fotografies també il·lustren llibres de contingut revolucionari, sobre la lluita de classes i denúncies de tortures al país, com també temes de guerrilla, capitalisme i subdesenvolupament a l'Amèrica Llatina.

El 2014, Gasparini publica el fotollibre *Karakarakas*, amb textos de l'escriptora Victoria de Stefano, el mateix Gasparini i Sagrario Berti, i vertebrada la narració, com en *El suplicante* (2010), amb imatges d'arxiu —les primeres que va fer quan va arribar a Veneçuela el 1954— i amb fotografies de les manifestacions en contra del règim chavista.

Campaña electoral [Campanya electoral], Avenida Urdaneta, Caracas, 1968

Plata en gelatina

Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

RETROMUNDO (1974-1985)

«[...] vaig sortir d'Europa amb un bagul ple d'imatges americanes. En una segona etapa, torno al primer món carregat d'imatges de la realitat llatinoamericana. És així com sorgeix *Retromundo*, un fotollibre que no confronta realitats, sinó que més aviat vol ser evidència del que passa a tots dos continents», explica Gasparini a propòsit d'aquest projecte.

Retromundo (1986) és un fotollibre en el qual, amb el fonament de la paraula poètica, l'autor estableix un diàleg entre el primer i el tercer món. El primer hi està representat amb imatges d'anuncis publicitaris, eslògans, vianants en ciutats europees i americanes que es reflecteixen i multipliquen a les superfícies translúcides dels aparadors. En la representació del tercer món no hi ha reflexos en vidres o miralls, sinó que hi apareixen escenes de carrer, misèria i pobresa, aspectes habituals als països llatinoamericans. Així, oposant imatges tal com fan els díptics, Gasparini confirma una manera de fer freqüent en la seva producció: la creació d'un discurs que pren sentit en relació amb el seu contrari.

Palais Royal, París, 1982

Plata en gelatina

Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

SÈRIES «ACÍ, AQUEST CEL QUE VEIEM», 1971-1992; «BRASÍLIA, DOS EN UN», 1972-1973 I 2013; «SÃO PAULO, LA MORT DE L'AURA», 1997, 2013 I 2015; «MARACAIBO, LA GUAJIRA I EL PETROLI», 1970-2017; «EL CARRER», 1969-1999, I «EL FAQUIR DE LA TORRE CAPRILES, PLAÇA VENEÇUELA, CARACAS», 1970

El 1978, Gasparini participa en els Coloquios de Fotografia fets a Mèxic, i posteriorment a Cuba el 1984. Aquestes trobades van constituir el fòrum de discussió més important en aquell període en l'àmbit de la fotografia. S'hi van tractar temes com ara el paper que havia d'assumir el fotògraf en relació amb el context en què treballava, com també la necessitat de crear un projecte visual que mostrés les contradiccions que pot produir la coexistència de la pobresa i la riquesa, però sense caure en el dramatisme o en l'exotisme.

En aquest sentit, el treball de Gasparini és profundament respectuós; mostra els aspectes més durs de la societat, la vida dels miners i els camperols andins en sèries com «Ací, aquest cel que veiem», però a través d'unes imatges de gran dignitat, com les de les mares amb barrets encintats que, al Perú, transporten els fills amb mantes artesanals després de llargues jornades de feina.

Mercado de Chinchero [Mercat de Chinchero], Perú, 1976
Plata en gelatina
Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

Després de l'experiència com a fotògraf d'arquitectura a Caracas, el 1970 Gasparini va ser contractat per la UNESCO, juntament amb el crític d'art Damián Bayón, per fotografiar les edificacions precolombines, colonials i contemporànies del continent i publicar les imatges i les recerques de Bayón (*Panorámica de la arquitectura latinoamericana*). Arran d'aquest encàrrec, l'autor va poder fotografiar els projectes urbanístics edificats des de Mèxic fins a la pampa argentina i des de Brasília fins a

Machu Picchu. A més, tal com Gasparini mateix assenyala: «Insisteixo a fotografiar la vida dels marginats, dels qui no tenen res, i les grans diferències que conviuen al costat i al voltant d'aquestes grans edificacions». Aquestes contradiccions i els efectes injustos de la postcolonització es poden contemplar en sèries com «Brasília, dos en un» (1972-1973 i 2013); «São Paulo, la mort de l'aura» (1997, 2013 i 2015); «Maracaibo, La Guajira i el petroli » (1970-2017) o «El carrer» (1969-1999). Unes fotografies que configuren un projecte visual sòlid que, com assenyala Sagrario Berti, «és lluny de victimitzar i, contràriament, reflecteix un entorn hostil, però bell en la seva poderosa capacitat de resistir», i referma la idea que la fotografia ha de ser un vehicle per denunciar les injustícies socials, un dels objectius ètics dels abans esmentats Coloquios de Fotografia.

Una de les seves sèries més reconegudes és la que es basa en la Plaça Veneçuela de Caracas, coronada per la Torre Capriles, de 60.000 metres quadrats i amb una façana moderna, dissenyada per l'artista Jesús Rafael Soto. Aquest element, que transforma l'espai públic en art, esdevé una metàfora de la caiguda de la utopia del progrés. El veritable protagonista és un habitant del carrer que ha col·locat el seu llit enmig del pas dels vianants, i no pas la torre o la seva façana.

Obra cinética de Jesús Rafael Soto «Progresión a centro móvil», 1969 [Obra cinética de Jesús Rafael Soto «Progresió a centre mòbil», 1969], Caracas, 1970
 Fotomural de nou còpies digitals
 Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

MÈXIC – EL SUPLICANTE (1971-2015)

Des del 1971 han estat tan freqüents els viatges de Gasparini a Mèxic que la capital gairebé n'ha esdevingut la seva tercera residència. Després d'haver rebut el Premi Nacional de Fotografia de Veneçuela el 1993, va ser convidat com a investigador per la Universitat Autònoma Metropolitana – Unitat Iztapalapa dins el programa «Cultura Urbana de la Ciudad de México». Des d'aleshores, ha recorregut la gran metròpoli diverses vegades i n'ha fotografiat els carrers i els habitants. Amb el temps, aquestes estades han donat lloc a *Letanías del polvo* (2009), un audiovisual en format CD que acompanya el fotollibre *El suplicante* (2010). Amb textos de Juan Villoro i del mateix Gasparini, aquesta publicació relata una història que s'inicia amb la revolta zapatista i s'estén al líder del grup armat indigenista, el subcomandant Marcos. Els textos de Villoro estan separats de las fotografies, no les il·lustren; sí que ho fan, en canvi, els del fotògraf, que apareixen a la introducció i al final com a nota explicativa del seu treball.

En la seqüència és recurrent la presència de cristis crucificats, grafitis, cartells enganxats a les parets amb el retrat d'una víctima, emmascarats de lluita lliure i «zapatistes», com també de parades de venedors ambulants, pàries o creus i cerimònies cristianes.

Cuarto menguante contaminado [Quart minvant contaminat], matinada del 13 de desembre davant de la basílica de Santa María de Guadalupe, Ciutat de Mèxic, 1994
Còpia en Cibachrome
Col·leccions Fundación MAPFRE © Paolo Gasparini

L'ÀNGEL DE LA HISTÒRIA (1963-2017)

L'àngel de la història és un mural de dotze metres compost per 63 fotografies fetes en diferents països que conformen una panoràmica del treball de Gasparini. El títol és una referència concreta al filòsof Walter Benjamin i la seva idea sobre la història, qui, com un àngel, mira cap al passat en ruïnes per reflexionar i comprendre el seu entorn i denunciar-ne la inexistència de futur i de progrés.

CATÀLEG

L'exposició s'acompanya d'un catàleg en el qual es reproduïxen totes les obres exposades i que inclou assajos a càrrec de la comissària de l'exposició María Wills Londoño, l'historiador de la fotografia Horacio Fernández, la historiadora i investigadora de la cultura visual Sagrario Berti, l'escriptor i periodista Juan Villoro i el Premi Príncep d'Astúries de les Lletres Antonio Muñoz Molina.

ART EN DIGITAL

Art a Digital neix amb la intenció de convidar el públic, a acostar-se a les exposicions des de perspectives no habituals. Sense cap intenció de substituir la visita presencial a les sales, seran les intervencions encarregades als "col·laboradors digitals" les que aportaran aquestes perspectives a través d'accions variades que difondrem i allotjarem en els nostres canals de xarxes socials i web.

Les mirades sobre les nostres exposicions procediran de professionals de diversos àmbits de la creació cultural o de la vida pública i en què, d'alguna manera, trobem un vincle amb l'exposició.

Aquesta tardor, aquestes mirades estaran a càrrec de Maria Ferrers, artista plàstica (Judith Joy Ross); Margarita Yakovenko, escriptora (Giorgio Morandi. Ressonància infinita.) I Laura Rosal, periodista, fotògrafa i editora (Paolo Gasparini).

CULTURA EN MOVIMENT

Per a la secció online Cultura en moviment, en la qual convidem a escriure al voltant d'alguna de les obres de les exposicions en curs a diversos protagonistes de la nostra vida cultural (historiadors de l'art i la fotografia, crítics, artistes plàstics, fotògrafs, comissaris, escriptors, etc.), sobre Paolo Gasparini. Camp d'imatges comptarem amb aportacions d'Albert Fornés (periodista i escriptor), Najat A El Hachmi (escriptora, premi Nadal 2021) i Tina Vallès (escriptora).

Tots els textos s'editen en versió bilingüe, català-castellà

PREPARA LA VISITA

Centre de Fotografia KBr
Avinguda Litoral, 30 – 08005 Barcelona
Telèfon: +34 93 272 31 80
infokbr@fundacionmapfre.org

Horari general:

Dilluns (excepte festius): tancat
De dimarts a diumenge (i festius): 11.00 h – 19.00 h

Audioguies:

Disponibles en castellà, català i anglès. Format en línia, accessible des del mòbil sense descàrregues ni instal·lacions.

Disponibles també en dispositiu auditiu que es pot obtenir a la sala (segons disponibilitat).

Preu: 4 €